

Arrest

nr. 87 249 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. BORGMANS, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Jalal MOHAMMAD, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 februari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 februari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 maart 2012.

1.3. Op 10 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) J.(...), bent een twintigjarige Afghaanse jongeman van Tajiek-origine. U bent geboren in de wijk Gozar, gelegen in de stad Herat. U ging naar school tot de tiende klas. Hierna ging u werken bij uw vader in een juwelierswinkel die hij samen met een zakenpartner uitbaatte in bazaar Chahar Su. U spreekt Dari, Pashtu en een klein beetje Engels.

Op 28 april 2011 werd uw oom tegengehouden door twee mannen op een bromfiets. Hij werd aangevallen en vermoord. Het was pas tijdens de begrafenisrituelen dat uw familie u op de hoogte bracht dat uw oom sinds twee maanden bedreigd werd via de telefoon. Ze vroegen uw oom 2 lakh dollar (200.000 dollar) of hij ging vermoord worden. Uw oom nam het niet zo serieus op maar twee maanden later werd hij dus vermoord. U verklaarde niet te weten of uw familie klacht had ingediend bij de politie.

Vijftig tot vijftig dagen na de moord op uw oom kreeg uw vader een dreigtelefoon. Het waren de mantschappen van S.(...) B.(...) die 3 lakh 80.000 dollar (380.000 dollar) eisten of ze gingen u of uw vader ontvoeren en vermoorden. Pas na drie dagen en drie of vier telefoontjes bracht uw vader u op de hoogte van wat er gaande was. De tweede week ging u naar de politie om klacht in te dienen. De politie deelde u mee dat S.(...) B.(...) reeds bekend was bij hen en dat ze naar hem op zoek waren.

Na twee weken, op weg naar huis van een internetcafé bezoek, werd u op straat aangevallen. Twee mannen probeerden u een auto in te sleuren. U heeft zich verzet en heeft geschreeuwd waardoor de winkeliers uit de buurt u kwamen helpen. De twee mannen zijn gevlucht. U vertelde thuis wat u was overkomen waarop uw vader besliste dat u het land moest verlaten. U verbleef nog een tweetal weken opgesloten thuis waarna u het land heeft verlaten.

U ontvluchtte Afghanistan begin oktober 2011 en kwam aan in België op 6 februari 2012 waar u de volgende dag op 7 februari 2012 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u ontvoerd te worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw en uw vaders taskara en twee foto's van uw ooms graf voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden**

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u bijzonder weinig moeite deed om te weten te komen wie u bedreigde. Tijdens één van de dreigtelefoons kreeg uw vader nochtans te horen dat het de mantschappen van S.(...) B.(...) waren die hem om geld vroegen (CGVS p. 6). Zelfs met deze informatie bent u niet aan de slag gegaan om te weten te komen wie die man is. Uit uw verklaringen blijkt dat u bij niemand uit uw kennissenkring heeft proberen inlichtingen in te winnen (CGVS p. 7). Het CGVS erkent dat men met dit soort problemen niet te koop loopt maar verwacht toch dat u terloops de naam van S.(...) B.(...) kon laten vallen, zonder het daarom toe te spitsen op uw persoonlijke problemen, om te weten te komen of iemand anders wat meer informatie had. Zelfs als u naar de politie stapt en blijkt dat hij bij hen bekend is en ze naar hem op zoek zijn, vraagt u geen bijkomende informatie over wat die man nu precies op zijn kerfstok heeft (CGVS p. 7). Ook in verband met de problemen van uw oom, die de uwe vooraf gingen en waarvan men dus kan verwachten dat het u wel zou interesseren welke stappen hij ondernomen had om zich te beschermen tegen de bedreigingen, weet u weinig af. Als u gevraagd wordt of uw oom klacht heeft ingediend, antwoordt u dat u het niet weet (CGVS p. 8 en 12). De beperkte betrokkenheid bij uw ooms zaak lijkt weinig waarschijnlijk als men weet dat u voor precies dezelfde problemen stond. Het feit dat u ook geen enkele moeite doet om meer informatie te weten te komen over uw eigen vervolgers doet de geloofwaardigheid rond uw problemen nog verder afbrokkelen.

Verder is het weinig aannemelijk dat, nadat uw vader het eerste telefoontje kreeg van uw vervolgers en na hetgeen gebeurd was met uw oom, uw vader geen extra stappen ondernam om zichzelf en u te beschermen. U verklaarde immers dat sinds een tweetal jaar het aantal ontvoeringen enorm gestegen was (CGVS p. 6 en 7). U verklaarde ook dat rijkere mensen bodyguards inhuurden om ontvoeringen te voorkomen (CGVS p. 7) en dat juweliers als zeer rijk worden beschouwd (CGVS p. 8 en 9). In deze omstandigheden zou men kunnen verwachten dat uw vader

bescherming regelt. In tegenstelling tot de verwachtingen verzwijgt uw vader drie dagen lang dat hij bedreigd wordt (CGVS p. 11) terwijl hij op dat moment al drie à vier dreigtelefoontjes had gekregen (CGVS p. 10) en het duidelijk was dat u ook geviseerd werd (CGVS p. 9 en 10). Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat uw vader u drie dagen in het ongewisse zou laten over een dergelijke dreiging die ook u persoonlijk viseert. Zeker als u eerst verklaart dat uw vader die bedreiging serieus nam en voorzichtiger was omwille van de gebeurtenissen met uw oom (CGVS p. 9). Even verder in het gehoor lijkt dan weer dat uw vader de bedreiging toch niet al te serieus opnam. Als u gevraagd wordt waarom jullie pas de tweede week naar de politie zijn gestapt, antwoordt u dat uw vader dacht dat het misschien een gewoon iemand was die gebeld had en dat het niet zo serieus was (CGVS p. 10). Met de moord op uw oom vers in het geheugen zou men toch verwachten dat jullie sneller initiatief zouden nemen om de politie in te lichten. Uw tweede excuus waarom u niet meteen naar de politie was gestapt was een gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten omdat die uw oom niet hadden geholpen (CGVS p. 12). Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet weet of uw oom klacht had ingediend (CGVS p. 8 en 12). Bijgevolg is het goed mogelijk dat de politie niet wist dat uw oom bedreigd werd en konden ze dus ook niets ondernemen om zijn dood te voorkomen. Na de dood van uw oom deelde de politie uw familie mee dat ze uw ooms vervolgers niet konden oppakken omdat de autoriteiten geen macht uitoefenden in de regio waar de vervolgers verbleven (CGVS p. 8 en 9). In uw geval gaat dit excuus echter niet op. U verklaarde dat uw ontvoerders zich in het district Guzbara, meer bepaald in de buurt van Siashahan bevonden (CGVS p. 6 en 7 en 9) In tegenstelling tot wat uit uw verklaring blijkt (CGVS p. 9) is dit helemaal geen zo'n gevaarlijk gebied en is de politie er zeker aanwezig (zie toegevoegde informatie administratief dossier).

De enige extra beschermingsmaatregel die jullie genomen hebben tegen uw vervolgers was dat jullie samen naar het werk gingen en terug naar huis kwamen (CGVS p. 10 en 12). Een wel heel ontoereikende beschermingsmaatregel als men weet wat er met uw oom is gebeurd en als men rekening houdt met het algemene klimaat van ontvoeringen in Herat (CGVS p. 6 en 7). **Maar zelfs van deze maatregel om enkel samen naar buiten te gaan, blijkt u af te wijken als u verklaart dat u een ontvoeringspoging onderging toen u - zonder uw vader - op weg was naar huis en van het internetcafé kwam (CGVS p. 6 en 10).** Het feit dat u zo zorgeloos en onbekommerd uw dagelijkse bezigheden verder zette, bewijst dat er geen sprake kan zijn van een serieuze vrees tot ontvoering.

Bovendien getuigt het van weinig professionalisme om te trachten u te ontvoeren in de buurt van een controlepost (CGVS p. 10 en 11). Uw bewering dat de soldaten u achteraf niet wilden helpen uit schrik wordt tenietgedaan door uw verklaring dat de winkeliers u wel tegemoet zijn gekomen om te helpen (CGVS p. 10). **Dat ongewapende winkeliers minder schrik zouden hebben om u te helpen dan getrainde soldaten is dan ook weinig geloofwaardig.**

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de dreiging toch niet zo imminent was als u verklaart dat uw vader, die toch dezelfde dreiging als uzelf ervoer, pas vier maanden nadat u was gevlucht, Afghanistan ontvluchtte (CGVS p. 12). Overigens dient er zelfs een kanttekening geplaatst te worden bij uw bewering dat uw familie twee maanden geleden naar Iran zou gevlucht zijn (CGVS, p.5, 12). Op het einde van het gehoor op het CGVS lijkt het er immers op dat u vergeten was dat u aan het begin van het gehoor verklaard had dat ze naar Iran gevlucht waren. Toen u op het einde gevraagd werd of uw vader nog lastiggevalen werd nadat u Afghanistan ontvluchtte antwoordde u weliswaar dat uw ouders verhuisd waren maar zegde u er tegelijkertijd bij dat uw vader niet altijd thuis is, dat hij soms in Herat en soms in Kaboel verblijft. Hij zou nog bedreigd geweest zijn maar gedroeg zich voorzichtig en vermeed drukke en openbare plaatsen (CGVS, p.12). Het is pas als u geconfronteerd wordt met de vraag of uw vader niet in Iran verblijft dat u antwoordt 'jawel' en als u vervolgens een bijkomende vraag gesteld wordt zegt u zonder nadere toelichting te geven dat hij al twee maanden in Iran zit. (CGVS, p.12). Gezien u er tijdens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (die afgenomen werden op 10 februari 2012, zie vragenlijst en verklaringen in het administratieve dossier) geen gewag van maakte dat uw ouders in Iran verbleven terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS dat plaatsvond op 29 maart 2012 stelt dat ze al twee maanden in Iran verblijven kan er maar weinig geloof gehecht worden aan het feit dat uw ouders al twee maanden geleden naar Iran zouden gevlucht zijn. U vermeldde op 10 februari 2012 bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel dat uw ouders verhuisd waren maar niet dat ze naar Iran waren vertrokken. Wanneer u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verder gevraagd werd welke van uw familieleden zich buiten Afghanistan bevonden vermeldt u enkel uw oom A.(...) W.(...) die in Duitsland zou wonen. Van uw zus en broer verklaarde u expliciet dat ze zich beiden in Afghanistan bevinden en ook bij uw ouders vermeldt u enkel Afghanistan. De geloofwaardigheid van het feit dat uw ouders uit vrees naar Iran dienden te vluchten wordt hierdoor zwaar in twijfel getrokken met als gevolg dat de door u ingeroepen vrees ernstig ondermijnd wordt.

Het feit dat u zo weinig stappen onderneemt om meer informatie te verkrijgen over uw vervolgers terwijl u nog vervolgd wordt, dat u geen actie onderneemt om u beter te beschermen

tegen uw vervolgers, dat u de ontvoeringspoging zo weinig aannemelijk maakt en er ook ernstige twijfels zijn over het feit of uw familie wel degelijk Afghanistan ontvluchtte maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen in verband met uw vrees tot vervolging.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat u uit een gegoede familie komt en niks u of uw familie in de weg staat om u te hervestigen naar andere stedelijke gebieden in Afghanistan die onder regeringscontrole staan indien jullie niet meer wensen te wonen in Herat. Gezien uw vader volgens uw verklaringen veelvuldig in Kaboel verbleef hebben jullie daar ook voet aan de grond.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskaras bevestigen enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. De twee foto's van het graf bewijzen dat uw oom gestorven is maar tonen niet aan op welke manier dit gebeurd is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in de stad Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. U bracht zelf geen

elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsook bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, een manifeste beoordelingsfout en de schending van de artikelen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 3), voert verzoeker aan dat hij een coherent verhaal heeft verteld en geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld. Dat hij weinig moeite zou hebben gedaan om te weten te komen wie hem bedreigde, is volgens verzoeker niet correct. Hij wist wel degelijk wie hem bedreigde en hij deed tevens aangifte bij de politie. Hij meent dat bezwaarlijk van hem kan worden verwacht dat hij het recht in eigen hand zou nemen als zelfs de politie niets tegen deze criminele bendes durft te ondernemen. Over de situatie met zijn oom kan hij niet meer verklaren dan hij er zelf over weet, aldus verzoeker. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het weinig aannemelijk is dat zijn vader geen extra stappen heeft ondernomen om zichzelf en zijn zoon te beschermen, wijst verzoeker erop dat hij tijdens het interview meermaals heeft aangegeven dat er wel degelijk stappen zijn ondernomen, zoals aangifte bij de politie en het besluit om niet langer alleen over straat te lopen. Meer veiligheidsmaatregelen, zoals een bodyguard die enkel door de rijken te veroorloven is, kon zijn vader niet nemen. Verzoeker vervolgt dat de politie doeltreffende acties had moeten ondernemen doch dat deze de criminelen ongemoeid liet. Dat hij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het gegeven dat ook zijn ouders Afghanistan ontvlucht zijn en zij zich in Iran hebben gevestigd, verklaart verzoeker door het feit dat hij hiervan op dat ogenblik nog niet op de hoogte was. Hij stelt slechts naderhand contact te hebben gehad met zijn ouders zodat hij pas voor het eerst melding kon maken van dit gegeven tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Inzake subsidiaire bescherming meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte oordeelt dat er voor burgers in de stad Herat geen reëel risico zou bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker meent dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert bezwaarlijk recent kan worden genoemd en hij wijst erop dat de veiligheidssituatie in Herat de laatste maanden enorm is verslechterd en er zich veel kidnappings voordoen. Tot slot betwist hij dat er voor hem een intern vluchtalternatief, in Kabul of elders in Afghanistan, mogelijk is.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de beperkte betrokkenheid bij zijn ooms zaak weinig waarschijnlijk lijkt als men weet dat hij voor precies dezelfde problemen stond en het feit dat hij ook geen enkele moeite deed om meer informatie te weten te komen over zijn eigen vervolgers de geloofwaardigheid rond zijn problemen nog verder doet afbrokkelen, (ii) het weinig aannemelijk is dat zijn vader, nadat hij het eerste dreigtelefoontje kreeg van zijn vervolgers en na hetgeen gebeurd was met verzoekers oom, geen verdere stappen ondernam om zichzelf en verzoeker te beschermen, het weinig waarschijnlijk lijkt dat zijn vader hem drie dagen in het ongewisse zou laten over een dergelijke dreiging die ook verzoeker persoonlijk viseert en hij geen plausibele verklaring geeft waarom zij pas de tweede week naar de politie zijn gestapt, (iii) de enige extra beschermingsmaatregel die zij genomen hebben tegen hun vervolgers was dat zij samen naar het werk

gingen en terug naar huis kwamen, wat een wel heel ontoereikende beschermingsmaatregel is als men weet wat er met verzoekers oom is gebeurd en als men rekening houdt met het algemene klimaat van ontvoeringen in Herat en verzoeker zelfs van deze maatregel blijkt af te wijken als hij verklaart dat hij een ontvoeringspoging onderging toen hij zonder zijn vader op weg was naar huis en van het internetcafé kwam, welke zorgeloze en onbekommerde houding bewijst dat er geen sprake kan zijn van een serieuze vrees tot ontvoering, (iv) hij zijn eigen ontvoeringspoging geenszins aannemelijk maakt daar het getuigt van weinig professionalisme om te trachten hem te ontvoeren in de buurt van een controlepost en het weinig geloofwaardig is dat ongewapende winkeliers minder schrik zouden hebben om hem te helpen dan getrainde soldaten, (v) de dreiging toch niet zo imminent was als hij verklaart dat zijn vader, die toch dezelfde dreiging ervoer, pas vier maanden nadat verzoeker was gevlucht, Afghanistan ontvluchtte en de geloofwaardigheid van het feit dat zijn ouders uit vrees naar Iran dienden te vluchten overigens zwaar in twijfel wordt getrokken doordat verzoeker hiervan tijdens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte en het er ook op het einde van het gehoor op het CGVS op lijkt dat hij vergeten was dat hij aan het begin van het gehoor verklaard had dat zijn familie naar Iran gevlucht was, (vi) hij uit een gegoeede familie komt en niks hem of zijn familie in de weg staat om zich te hervestigen in andere stedelijke gebieden in Afghanistan die onder regeringscontrole staan, zoals Kabul waar zijn vader volgens zijn verklaringen veelvuldig verbleef, (vii) de door hem neergelegde documenten bovenstaande conclusie niet kunnen beïnvloeden aangezien de taskaras enkel zijn identiteit bevestigen, welke niet betwist wordt, en de twee foto's van het graf enkel bewijzen dat zijn oom gestorven is maar niet aantonen op welke manier dit gebeurd is en (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de stad Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 april 2012 (CG nr. 1211802), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige

verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet tegemoet komt op de op hem rustende bewijslast. Niet alleen legt hij geen enkel overtuigend begin van bewijs neer van de door hem aangehaalde feiten, terwijl hij nochtans verklaart klacht te hebben ingediend bij de politie, daarenboven slaagt hij er evenmin in de beweerde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken aan de hand van coherente en geloofwaardige verklaringen, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker zich in hoofdzaak beperkt tot het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Zo geeft verzoeker geen valabele verklaring waarom hij niet gepoogd heeft om verdere inlichtingen in te winnen over zijn belager S. B. en hij zelfs aan de politie, die hem meedeelde dat de man bij hen bekend was en dat ze naar hem op zoek zijn, geen bijkomende informatie heeft gevraagd over wat die man precies op zijn kerfstok heeft. Dergelijke informatie is nochtans essentieel om de dreiging uitgaande van S. B. correct te kunnen inschatten. De stelling in het verzoekschrift dat hijzelf niet meer kan doen dan de feiten bij de politie aangeven, die vervolgens de zaak moet onderzoeken, biedt geen afdoende verschooning voor verzoekers eigen stilzitten op dit vlak. Voorts gaat verzoeker met zijn betoog volledig voorbij aan de vaststellingen en overwegingen dat (i) het weinig waarschijnlijk lijkt dat zijn vader hem drie dagen in het ongewisse zou laten over een dreiging die ook verzoeker persoonlijk viseert en hij geen plausibele verklaring geeft waarom zij pas de tweede week naar de politie zijn gestapt, (ii) hij zelfs van de enige extra beschermingsmaatregel die zij genomen hebben tegen hun vervolgers, zijnde dat zij samen naar het werk gingen en terug naar huis kwamen, blijkt af te wijken als hij verklaart dat hij een ontvoeringspoging onderging toen hij zonder zijn vader op weg was naar huis en van het internetcafé kwam, welke zorgeloze en onbekommerde houding bewijst dat er geen sprake kan zijn van een serieuze vrees tot ontvoering, (iii) hij zijn eigen ontvoeringspoging geenszins aannemelijk maakt daar het getuigt van weinig professionalisme om te trachten hem te ontvoeren in de buurt van een controlepost en het weinig geloofwaardig is dat ongewapende winkeliers minder schrik zouden hebben om hem te helpen dan getrainde soldaten en (iv) de dreiging toch niet zo imminent was als hij verklaart dat zijn vader, die toch dezelfde dreiging ervoer, pas vier maanden nadat verzoeker was gevlucht, Afghanistan ontvluchtte. Deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker op generlei wijze betwist laat staan ontkracht zodat deze staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Verder concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de geloofwaardigheid van het feit dat zijn ouders uit vrees naar Iran dienden te vluchten overigens zwaar in twijfel wordt getrokken doordat verzoeker hiervan tijdens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte en het er ook op het einde van het gehoor op het CGVS op lijkt dat hij vergeten was dat hij aan het begin van het gehoor verklaard had dat zijn familie naar Iran gevlucht was. In de mate verzoeker in dit verband betoogt dat hij op het ogenblik van het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet op de hoogte was van het gegeven dat ook zijn ouders Afghanistan ontvlucht zijn en zij zich in Iran hebben gevestigd zodat hij hiervan pas voor het eerst melding kon maken tijdens zijn interview op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slaagt hij er niet in te overtuigen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn ouders ondertussen ook verhuisd waren, zonder evenwel te verduidelijken dat zij naar Iran waren gevlucht (administratief dossier, stuk 8, p. 3). Hij was dus op dat ogenblik reeds op de hoogte van het feit dat zijn ouders hun woning hadden verlaten, vaststelling welke niet te rijmen valt met de bewering in het verzoekschrift dat hij pas naderhand, nadat zijn ouders Afghanistan ontvlucht waren, contact met hen had. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing legde verzoeker daarenboven tijdens zijn gehoor incoherente

verklaringen af omtrent de actuele verblijfplaats van zijn ouders (administratief dossier, stuk 3, p. 5 en p. 12). De post-factum opmerking in het verzoekschrift kan ook deze incoherenties niet verklaren.

2.4.2. Ook de door verzoeker bijgebrachte stukken vermogen niet de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten te herstellen. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing bevestigen de taskaras enkel verzoekers identiteit, welke niet wordt betwist, en bewijzen de twee foto's van het graf enkel dat zijn oom gestorven is maar tonen deze niet aan in welke omstandigheden dit gebeurd is. In het verzoekschrift wordt hiertegen niet het minste verweer gevoerd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de beweerdte vrees voor vervolging.

2.4.3. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Tot slot wijst de Raad er dienaangaande op dat het EHRM in de zaak *N. tegen Zweden* oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (EHRM *N. v. Zweden*, 20 Juli 2010: "*Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention.*").

In acht genomen het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden

waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" *Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz*", laatst bijgewerkt op 24 oktober 2011 en dus niet daterend van 2010 zoals verzoeker verkeerdelijk beweert in het verzoekschrift) dat er op dit ogenblik in de stad Herat in de provincie Herat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De Raad stelt vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse. Het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie en de stelling dat de veiligheidssituatie in Herat de laatste maanden enorm verslechterd is, onder meer op het gebied van ontvoeringen, doet geen afbreuk aan de juistheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, noch aan de conclusie die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van deze informatie heeft genomen. Verzoeker brengt overigens zelf geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

2.6. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is, indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. In de bestreden beslissing wordt er ten overvloede op gewezen dat verzoeker uit een gegoede familie komt en niks hem of zijn familie in de weg staat om zich te hervestigen in andere stedelijke gebieden in Afghanistan die onder regeringscontrole staan indien zij niet meer in Herat wensen te wonen, zoals Kabul waar zijn vader volgens zijn verklaringen veelvuldig verbleef. De Raad wijst erop dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, toont geenszins aan dat het voor hem desgevallend onmogelijk zou zijn om zich met zijn gezin te hervestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit. De loutere ontkenning, zonder enige argumentering, door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is immers niet dienend.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten

en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari. machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS